

Lov som andre sig dertil sluttende Love skulde blive standse for en længere Fremtid, da maa jeg bestemt erklære, at Ansvarer derfor ikke kommer til at hvile paa den nuværende Regjering.

N. Andersen: Den ærede Ordfører fremkom med den Udtalelse, at der var lige saa lidt Grund til overfor den nuværende Regjering at lade dette Forslag gaa til det andet Thing, som der var overfor den forrige. I den Anledning vil jeg blot tillade mig at minde om, at den forrige Regjerings Stilling til dette Lovforslag, da det her blev standset ved en Dagsorden, var den, at den daværende Kultusminister paa det Indstændigste opfordrede Thinget til dog at lade denne Sag gaa ind til Landstinget for at forsøge paa, om det ikke var muligt i den daværende Samling at opnaa en Overenskomst om Sagen. Dersom man ikke vil underkende deo Sætnings Rigtighed, at en Overenskomst mellem de to Thing om en Sag er nødvendig, sårend den kan blive til Lov, saa tror jeg, at det heller ikke kan benegtes, at den daværende Kultusminister gjorde, hvad der stod i hans Magt for at forsøge, om en saadan Overenskomst kunde komme istand; men desuagtet havde Thingets Flertal jo dengang den Mening, at det var rigtigt at standse Sagen ved en Dagsorden, og jeg havde ventet, da den ærede Ordfører begyndte at fremføre den Slags Betragtninger, at han denne Gang var kommen til det samme Resultat, thi der var virkelig den Gang ligesaa lidt Grund til at standse Sagen ved en Dagsorden, som der nu vilde være. Der var hverken dengang eller nu Grund dertil, saalænge man ikke havde forsøgt, hvad det andet Thing vil, naar man ikke vil benegte, at det andet Things Tilslutning til Sagen ogsaa er nødvendig.

Buch: Da jeg er enig i de af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag til Lovforslaget med Undtagelse af nogle Ændringer til § 16, skal jeg tillade mig med nogle faa Ord at begrunde min Stilling dertil. Til 2den Behandling stillede jeg, som ærede Medlemmer vide, forskellige Ændringsforslag til det af den ærede Ordfører stillede Ændringsforslag til Regjeringsforslaget, men Udvalget blev enig om ikke at foretage noget videre i denne Sag, sårend det havde hørt den ærede Ministers Mening, om han troede at kunne gaa ind paa de Grundprinciper, som laa til Grund for dette Lovforslag. Den ærede Ministers Svar er jo, som bekjendt, aftrykt i Betænkningen, og det er ærede Medlemmer bekjendt, hvorledes det lyder. Da dette Svar fra den ærede Minister kom, blev Betænkningen affattet, og de af mig stillede Ændringsforslag tillige med flere af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (Brix) stillede Forslag bleve ind-

rykkede i Betænkningen paa en saadan Maade, at de ikke kom til Afstemning her i Thinget. De ere altsaa hverken komne til Afstemning i Thinget eller i Udvalget. Det er netop med Hensyn til § 16, jeg er uenig med de ærede 5 Medlemmer, som jeg ellers er enig med. Som de Herrens vide, har jeg opfattet denne Paragraf, Offerrparagrafen eller hvad man nu vil kalde den, saaledes, at jeg har ment, det var rigtigt, at der i Stedet for de Ord, at Præsten ikke maa modtage Noget for de kirkelige Handlinger, for sine Embedsforretninger, kom til at staa, at Præsten ikke maatte fordrø eller forlange Noget. Jeg gaar nemlig ud fra den Grundtanke, at Præsten skal forrette alle sine Embedsforretninger, eller de kirkelige Handlinger, for den Løn, han faar, men at det paa ingen Maade skulde være Noget forment, for, hvad det end er, at give Præsten en Gave, naar de ville unde ham en saadan. Af den Grund kan jeg ikke tiltræde de ærede Herrens Ændringer til § 16. Jeg skal indrømme, at det er mig ikke om at gjøre, om disse Ord „fordre“ eller „forlange“ komme til at staa i Paragrafen eller ikke: det vilde selvfølgelig være mig kjær, hvis der kunde sættes noget andet i Stedet, som bedre kunde passe. Jeg haaber, at det ærede Thing har forstaaet min Mening, og jeg tror, den bliver temmelig tydelig udtrykt ved disse Ord. Hvad angaar de Ord, som i Paragrafen ere foreslaaede at skulle tilføies efter „Gudsstjernen“, da kan jeg fuldkommen tiltræde denne Forandring, hvorimod jeg ikke kan indse, at det kan gjøre Lovslaget tydeligere eller bedre, om der i Paragrafen kommer til at staa „andre særlige“ i Stedet for „øvrige“. Det forekommer mig, at man, idet vi indsætte „andre særlige“, maa spørge, hvilke ere disse andre særlige Embedsforretninger. Naar der derimod først staa opregnet de almindelige Embedsforretninger, og der derefter nævnes de øvrige Embedsforretninger, saa forekommer det mig, at Lovforslaget er saa klart, at der ikke kan tages feil deraf, og at der ikke kan opstaa nogen Meningsforskjel eller Uenighed i den Henseende, naar det fastholdes, at Præsten skal forrette alle Embedsforretninger for den Løn, han faar, men at igrigt Enhver har Lov til uden at gjøre sig nogen som helst Samvittighedsstrupel at give Præsten Noget for hvad som helst han gjør. Jeg kan saaledes ikke indse, hvorfor en Fader eller Moder, der har en Søn til Konfirmationsforberedelse, ikke skulde have Lov til at yde Præsten en Gave, naar de have været særdeles veltilfredse med Præsten og mener, at han har havt Held med sig til at forberede deres Barn til Konfirmationen. Ligeledes kan jeg heller ikke indse, hvorfor det skulde være forment en Syg, eller i Tilfælde af Dødsfald hans eller hendes Efterladte, at give Præsten en Gave, naar han har afslagt Sygebesøg, og vedkommende Syg har været særdeles vel tilfreds med Præsten. Vil man affatte denne